

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 czerwca 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **K. K. i M. K.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynów z art. 284 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 25/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16 listopada 2022 r, sygn. akt III K 67/20,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) obciążyć oskarżyciela posiłkowego S. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16 listopada 2022 r. (sygn. akt III K 67/20) K. K. i M. K. zostali uniewinnieni od zarzucanych im czynów. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu utrzymał ten wyrok w mocy wyrokiem z dnia 11 maja 2023 r. sygn. akt II AKa 25/23).

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając wyrokowi „rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.:

a) poprzez niezastosowanie przez Sąd Apelacyjny art. 8 § 2 k.p.k., który wskazuje na związanie sądów prawomocnymi rozstrzygnięciami sądów kształtujących prawo lub stosunek prawny, co miało miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ sądy cywilne prawomocnie orzekły o obowiązku oskarżonego w zakresie zwrotu maszyny pokrzywdzonemu, co oznacza, że sądy cywilne prawomocnie wskazały, że S. K. był i jest wyłącznym właścicielem maszyny w związku z faktem, że sporna faktura (invoice) nie była wiarygodnym dokumentem, podczas gdy Sąd Apelacyjny przyjął za Sądem Okręgowym, że sporna faktura jest dokumentem wiarygodnym, co stoi w sprzeczności z prawomocnym rozstrzygnięciem w zakresie ustalenia prawa własności maszyny

b) poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny zawartego w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzutów z art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów w odniesieniu do przyjęcia, że faktura sprzedaży maszyny (invoice) jest wiarygodnym dowodem w niniejszej sprawie, a także w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego K. K. oraz zeznań oskarżyciela posiłkowego w zakresie, w którym złożyli wzajemnie sprzeczne oświadczenia co do wiarygodności dokumentu faktury (invoice), a także oparcie się na kwestionowanej przez oskarżyciela posiłkowego korespondencji e-mailowej dotyczącej maszyny na podstawie spornej faktury- bez dokonania pogłębionej analizy dokumentu faktury w kontekście prowadzonej przez długie lata działalności gospodarczej przez oskarżyciela posiłkowego, a dokonanej wcześniej przez sądy cywilne, które prawomocnie ustaliły, że prawo własności maszyny przysługuje pokrzywdzonemu, a oskarżony w sprawie cywilnej nic udowodnił wiarygodności faktury.

c) poprzez brak rzetelnego rozważenia zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie zarzutu z art.7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w' zakresie uznania prawdziwości faktury m.in. na podstawie wiadomości e-mailowych, które były jedynie wydrukami, a które nie był zabezpieczone z nośnika posiadanego przez oskarżonego, wobec czego Sąd Apelacyjny powinien do tak kwestionowanego dowodu podjąć z

dużą dozą ostrożności co do faktycznej daty wiadomości czy treści zawartych w tak kwestionowanej korespondencji

d) poprzez brak rzetelnego rozważenia zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie zarzutu z art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżyciel posiłkowy sam osobiście musiał przekazać do firmy przewozowej A. fakturę (invoice), pomimo iż pokrzywdzony zeznał jedynie (k.752), że od tej firmy otrzymał fakturę, a miało to miejsce dopiero wtedy gdy zamierzał wystąpić do sądu cywilnego o nakazanie wydania mu maszyny a nie w dacie zlecenia tej firmie przewozu maszyny, w trakcie jej przewozu ani po zakończonym przewozie maszyny, co nic oznacza i nie wynika z materiału dowodowego, że pokrzywdzony sam wystawił sporną fakturę i następnie wprowadził ją do obrotu, przekazując sporną fakturę wraz z maszyną do przewozu, ponieważ, pokrzywdzony zlecił jedynie transport morski maszyny wraz z fakturą zakupu maszyny wystawioną w USA (fakturą wystawioną w USA przez sprzedawcę maszyny na firmę pokrzywdzonego), instrukcją i dokumentacją techniczno-ruchową z [...] do [...]

e) poprzez niedokonanie jakichkolwiek ustaleń przez Sąd Apelacyjny w zakresie ustalenia istnienia stosunku prawnego, na mocy którego oskarżony wszedł w posiadanie maszyny i na podstawie którego została rzekomo wystawiona sporna faktura (invoice), mając na względzie, iż faktura jest jedynie dowodem zakupu wystawionym na podstawie stosunku prawnego jakim powinna być w tym wypadku umowa sprzedaży, którą pokrzywdzony negował co do istnienia i co do której sądy cywilne prawomocnie orzekły, że nie miała miejsca, nakazując oskarżonemu prawomocnie wydanie maszyny pokrzywdzonemu. Ustalenia w tym zakresie są istotne, ponieważ pozwoliłyby Sądowi Apelacyjnemu na ustalenie czy po stronie oskarżonego występował zamiar kwalifikowany kierunkowy przy przestępstwie przywłaszczenia

f) poprzez brak rzetelnego rozważenia zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie zarzutu z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie, że z portu w' N. dalszym transportem zajął się oskarżony K. K., który posiadał fakturę i zgłosił maszynę w urzędzie celnym w Hamburgu w dniu 23.09.2015 roku, po czym otrzymał rachunek na cło i opłaty portowe. Rachunek został wystawiony na oskarżonego, ponieważ posłużył się fakturą (invoice) kwestionowaną przez pokrzywdzonego

g) poprzez brak rzetelnego rozważenia zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie zarzutu z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie, że to oskarżony pokrył koszty

transportu maszyny CNC do S. G., o czym pokrzywdzony dowiedział się dopiero, gdy maszyna CNC znajdowała się w S. G., gdy po raz pierwszy przyjechał do P.

h) poprzez brak rzetelnego rozważenia zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie zarzutu z art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnianie pominięcia, że oskarżony ukrywał miejsce, w którym znajdowała się maszyna, gdyż oskarżony wniósł maszynę aportem do innej spółki, a następnie ją wynajął innemu podmiotowi, przenosząc maszynę w nieznane dla pokrzywdzonego miejsce, w związku z czym czerpał korzyści finansowe z maszyny, które były należne jednemu właścicielowi S. K.”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Prokurator i obrońca oskarżonych wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, wynikający z jego obowiązku określonego w art. 457 § 3 k.p.k., zależy od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz w wniesionym środku odwoławczym. W zależności od meritum sprawy, rozważania te mogą mieć formę bardziej lub mniej rozbudowaną. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

W niniejszej sprawie uzasadnienie wyroku sądu II instancji w pierwszej części koncentruje się obszernie na zagadnieniach samodzielności jurysdykcyjnej i przytaczanych w apelacji orzeczeniach sądów cywilnych, dotyczących kwestii uprawnienia do dysponowania przedmiotami, których przywłaszczenia mieli dopuścić się oskarżeni. Plastycznie wyjaśnia, dlaczego ustalenie rodzaju relacji i jej cywilnoprawnego charakteru nie musi mieć (a w niniejszej sprawie nie ma) znaczenia dla przyjęcia realizacji znamion typu z art. 284 k.k. Racje sądu odwoławczego, że uzasadnione błędne przekonanie o tytule prawnym do rzeczy w dacie transakcji, wyklucza możliwość przyjęcia umyślności przywłaszczenia, nawet jeżeli w późniejszym czasie w toku postępowania cywilnego dojdzie do ustaleń odbiegających od owego pierwotnego przekonania strony. Podzielić należy także wywody sądu o różnicach proceduralnych związanych z postępowaniem dowodowym na gruncie procedury karnej i cywilnej, które nie pozwalają na automatyczne transponowanie rozstrzygnięć ze sprawy cywilnej do sprawy karnej.

W dalszej części uzasadnienia (od s. 14) sąd odwoławczy obszernie odnosi się do zarzutów apelacyjnych oskarżyciela posiłkowego i Prokuratora. Porusza w niej każdy wątek pojawiający się w apelacjach i czyni to, zdaniem Sądu Najwyższego, nadzwyczaj dokładnie. Przedmiotem rozważań były zarówno kwestie wiarygodności depozycji K. K. i M. K., jak i zagadnienia obejmujące podrobienie faktury czy ingerencję w wiadomości e-mail oraz pliki na komputerze oskarżyciela posiłkowego.

Lektura kasacji nie pozwala zidentyfikować w jej bardzo obszernym uzasadnieniu, konkretnych zarzutów wobec rozstrzygnięcia sądu II instancji. Maniera, jaką przyjmuje skarżący kasacyjnie, polega na rekapitulowaniu całości ustaleń obu sądów z obszernym powoływaniem się na karty czy inne dowody, ale bez klarownej konkluzji – dlaczego dany wątek ma przekonywać o rażącym naruszeniu standardu kontroli odwoławczej. Taki sposób sformułowania kasacji nie pozwala na uznanie jej za skuteczny środek odwoławczy. Nie ma wątpliwości, że skarżący posiada niezwykle głęboką wiedzę o każdym aspekcie sprawy. Nie zmienia to faktu, że nawet najbardziej rozbudowane wywody, które zawieszone są niejako w próżni argumentacyjnej, nie mogą wywrzeć zakładanego skutku.

Wobec tego należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ms]

